

Αχιλλέας ΙΙΙ

Παραχάρακτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΝΕΦΕΛΗ / ΑΛΦΑ

Αχιλλέας ΙΙΙ, Παραχαράκτης

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019

Επιμέλεια: Βαρβάρα Καρζή
Σχέδια εξωφύλλου: Δημήτρης Μάνος
Μακέτα εξωφύλλου: Μάριος Γαμπιεράκης
Σελιδοποίηση: Π. Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-270-7

Για την ελληνική έκδοση:
© 2019 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Αχιλλέας ΙΙΙ

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
www.nefelibooks.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A. Η πρόσβαση στο στερεωμένο στη φάκα τυρί ως δικαίωμα κάθε μυωπικού ποντικού με άδειο στομάχι

1. Εντωμότγητες τύπου Ε	10
2. 3,14159265γκουίνου	12
3. Διοίκηση προσωπικού, Μάθημα 1ο	16
4. Η μισή ιστορία ενός παρασημοφορεμένου ανδρός	19
5. Μισορροπία	24
6. Σκυλί που κερδίζει δεν δαγκώνει	26
7. Περί φλοραλωπεκίας	28
8. Παραλογισμοί και χλιμιντρίσματα σε Μι ματζόρε	31
9. Η ιστορία ενός ευσυνείδητου υπαλλήλου	34

B. Σκοτοτέμ και Φωταμπού

1. Κανόνες στρατιωτικής αλληλογραφίας	39
2. Οι Πρωτομαγεμένοι	44
3. Τρίχες, τρίχες, τρίχες	47
4. Τζαζ αποσυνθέσεις	51
5. Αχρηστούγεννα	55
6. Καπνιστήτω το θέλημά Σου	58
7. Διάλειμμα στην αφρικάνικη σαβάνα	62
8. Σαν χιόνειρο	65
9. Ανθεκτικότητα	68
10. Ψωνίζοντας με τη Λουίζα	73
11. Περί βιβλυγισίας	76
12. Ο παραγωγικός κύριος Ράτκλιφ	78
13. Αχυρωισμοί	82
14. Στην κάστα των αγκάθαρτων	85
15. Αρτομάντιλα	90
16. Ανδρών αφανών, πάσα γη λάθος	93
17. Άλλος...	97

Γ. Δύο πλήξεις δεν μας κάνουν μια έκπληξη

1.	Ναρκοπαιδιάριαματα	106
2.	Η λεωφόρος με τα τσακισμένα κόκαλα	109
3.	Κυνομαχίες χωρίς κοινό	112
4.	Εργασιακές επιπλοκές	115
5.	Το χέρι που κινεί τη μανιβέλα	117
6.	Τριακόσια νιάου αριστερά	120
7.	Ο πουλιμένος	123
8.	Dready bear	125
9.	Ακαρπούζι	128
10.	Το τελευταίο καρδιοχτύπι του Άντριου Μπ. Άσταρντ .	130
11.	Λαλαλαλαλαλαλιγάτωρ	133
12.	Κονσέρτο σε Μηνηνηη μείζονα	136
13.	Γατασθαλίες	141
14.	4x4	145
15.	Αλλανταλλαντανακλάσεις	146
16.	Σε γνωρίζω από την κόψη	151

Δ. Χρονοραγία σε 12 Πράξεις

1.	Κάστανα στη φωτιά	156
2.	Μπρος πίσω στον καθρέφτη	158
3.	Τα πάντα υφασματαιότης	160
4.	Γυαλλαγή	163
5.	Ο χρόνιόν νοείτω	167
6.	Καπνοσταλγία	169
7.	Χους εις χούι	172
8.	Δυνατά και καθαρά	174
9.	Εισπνοή-εκπνοή 0-1	176
10.	Φωσκότηση	179
11.	Σταγωνία	182
12.	Στη διασ-ταύρωση των πεπρωμένων	186

Στη μητέρα μου,
για πάρα πολλούς και
σημαντικότερους
από το ζην λόγους.

Στον δάσκαλό μου
του δημοτικού Γιώργο Κακάνη,
για το ιστιοπλοϊκό σκάφος που
έφερε και πάρκαρε στο πίσω
μέρος της τάξης, για τα μαθήματα
κάτω από τις αμυγδαλιές, και για
όλα τα υπόλοιπα μαγικά για τα
οποία ποτέ πριν δεν τον
ευχαρίστησα...

Η πρόσβαση στο στερεωμένο στη φάκα τυρί
ως δικαίωμα κάθε μυωπικού ποντικού
με άδειο στομάχι

Εντωμότητες τύπου Ε

Ο Ζεράρ, ο εργατικότερος υπάλληλος ενός μεγάλου εργοστασίου που παρήγαγε σούπες σε σκόνη, θα προτιμούσε αντί για άτομο να είναι έντομο. Για αυτό τον λόγο, κάθε δεύτερη Παρασκευή του μήνα, συνήθιζε να πηγαίνει στη δουλειά φορώντας την ειδική στολή πτερωτού εντόμου που είχε φτιάξει μόνος του, και μάλιστα, όποτε αυτό συνέβαινε, συνέχιζε να παραμένει στο πόστο του και να εργάζεται οικειοθελώς για αρκετές ώρες πέραν του ωραρίου, όταν οι υπόλοιποι γύρω του έφευγαν και επέστρεφαν στα σπίτια και στις οικογένειές τους. Τελικά, οι συνάδελφοί του, ανησυχώντας εντόνως (αλλά και εντόμως) μήπως ο ιδιοκτήτης της επιχείρησης ξεκινούσε να απαιτεί και από εκείνους να ακολουθήσουν το παράδειγμα του εργατικού Ζεράρ, του έστησαν καρτέρι ένα βράδυ δεύτερης Παρασκευής μετά το σχολάσμα, τον έπιασαν, τον χτύπησαν, του ξερίζωσαν τα φτερά και εξαφανίστηκαν πετώντας με αυτά στον σκοτεινό ουρανό πάνω από την πόλη.

Εκείνη τη Δευτέρα ο Ζεράρ δεν εμφανίστηκε στη δουλειά. Την Τρίτη ενημέρωσε ότι ήταν άρρωστος και έστειλε βεβαίωση από τον γιατρό ότι θα λείπει ολόκληρη την εβδομάδα. Από την επόμενη Δευτέρα που επέστρεψε στη θέση του και έπειτα, δεν ξαναμίλησε σε κανέναν από όσους εργάζονταν γύρω του. Ούτε ξαναπήγε στη δουλειά ντυμένος έντομο. Μόνο δούλευε σιωπηλός, κρατούσε το κεφάλι του σκυφτό και κάθε τόσο κοιτούσε στην εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του, για να βεβαιωθεί ότι το κεντρί που έκρυβε εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση του.

3,14159265γκουίνου

Σχεδόν κάθε βράδυ, επί αρκετά χρόνια, η μικρή Μαίρη έβλεπε στον ύπνο της τον ίδιο εφιάλτη: ένα ολόκληρο κοπάδι από εξαγριωμένους πιγκουίνους την καταδίωκε σιωπηλά στους δρόμους της πόλης όπου είχε γεννηθεί, οδηγώντας την προς τις κυλιόμενες σκάλες ενός μεγάλου εμπορικού πολυκαταστήματος. Μόλις το πόδι της πατούσε στο πρώτο σκαλί ένας αθέατος μηχανισμός έμπαινε σε λειτουργία και εκείνη ξεκινούσε να ανεβαίνει, αφήνοντας πίσω της τους πιγκουίνους να την κοιτάζουν από το χαμηλότερο επίπεδο με ένα αινιγματικό χαμόγελο στα κίτρινά τους ράμφη· ήταν ένα χαμόγελο το οποίο, όσο η Μαίρη απομακρυνόταν προς τα πάνω, γινόταν όλο και πιο δυσδιάκριτο, μέχρι που κάποια στιγμή δεν φαίνονταν πια καθόλου. Σε εκείνο πάντοτε το σημείο το κορίτσι ξυπνούσε, μούσκεμα στον ιδρώτα, χωρίς να είναι σε θέση να εξηγήσει στον εαυτό της ούτε τον λόγο που τα ανίκανα να πετάξουν ασπρόμαυρα θαλάσσια πουλιά με το αστείο βάδισμα την κυνηγούσαν με τέτοια μανία, ούτε γιατί της χαμογελούσαν στο τέλος του εφιάλτη. Όταν έγινε δώδεκα ετών ο εφιάλτης με τους πιγκουίνους, προς μεγάλη της ανακούφιση, σταμάτησε να την ταλαιπωρεί.

Περίπου είκοσι χρόνια αργότερα, στα τριάντα της, η Μαίρη βρήκε δουλειά σε ένα πολυκατάστημα που, συμπτωματικά, ήταν πανομοιότυπο με εκείνο του παιδικού της επαναλαμβανόμενου ονείρου. Στο πλαίσιο των καθηκόντων της έπρεπε να ανεβοκατεβαίνει καθημερινά, αμέτρητες φορές, τις ίδιες ακριβώς κυλιόμενες κλίμακες, λαμβάνοντας ως αντάλλαγμα έναν μισθό, ο οποίος –παρότι απείχε αρκετά από το να χαρακτηρι-

στεί αξιοπρεπής- της ήταν απαραίτητος. Έκτοτε, και για αρκετό καιρό, η ζωή της ήταν γεμάτη με σκάλες, με τρέξιμο σε διαδρόμους γεμάτους τακτοποιημένα αγαθά (που η ίδια δεν μπορούσε να αποκτήσει), με ακόμη περισσότερες σκάλες, με μικρές ταπεινώσεις (που σταδιακά ένας οργανισμός μπορεί να συνηθίσει, σαν το φάρμακι που λαμβάνεται λίγο λίγο προκαλώντας τελικά ανοσία σε αυτόν που το δέχεται) και, τέλος, με μερικές ακόμη σκάλες.

Οι εικόνες από το ονειρικό παρελθόν πρώτα έγιναν αποσπάσματα ενός επώδυνου παρόντος και έπειτα κοφτερά θραύσματα ενός μάλλον αναπόφευκτου μέλλοντος. Τότε η Μαίρη συνειδητοποίησε ότι είχε εγκλωβιστεί σε μια αδιέξοδη κατάσταση, στην οποία ήταν αναγκασμένη να βιώνει σε καθημερινή βάση μια παραλλαγή του εφιάλτη των παιδικών της χρόνων. Τα πάντα πλέον ήταν μπερδεμένα και ταυτόχρονα ξεκάθαρα, όπως όταν έχει κανείς μπροστά του ένα κουτί γεμάτο με ανακατεμένα κομμάτια από ένα σωρό διαφορετικά παζλ. Προσπαθώντας να συνδέσει τις εικόνες, θυμήθηκε τις ατελείωτες ώρες που είχε περάσει στο σαλόνι του πατρικού της ως παιδί, τότε που εξανάγκαζε αβοήθητους μικρούς πλαστικούς πιγκουίνους να ανεβαίνουν ξανά και ξανά την ίδια κυλιόμενη σκάλα και στη συνέχεια τους παρακολουθούσε να γλιστρούν στην ίδια τσουλήθρα, ξανά και ξανά, μέχρι να τελειώσουν οι μπαταρίες στο παιχνίδι που της είχε φέρει κάποια Χριστούγεννα ο «Άγιος Βασίλης». Ξαφνικά ο επαναλαμβανόμενος γρίφος του ονείρου, το παιχνίδι με τα πιγκουινάκια και ο εφιάλτης της αμείλικτης καθημερινής της ρουτίνας βρέθηκαν να αλληλοσυμπληρώνονται.

Από τη στιγμή της αποκάλυψης των αιτιολογικών σχέσεων και των πολλαπλών ερμηνειών του συμπλέγματος «όνειρο-πραγματικότητα» και έπειτα, οι πιγκουίνοι επέστρεψαν στα

όνειρα της Μαίρης, επιμένοντας να την καταδιώκουν και πάλι μέχρι τις κυλιόμενες σκάλες. Έμοιαζαν πιο κουρασμένοι και κινούνταν πιο αργά, αλλά ήταν πάντα οι ίδιοι. Αυτή τη φορά, ωστόσο, το χαμόγελό τους δεν την αναστάτωνε, αλλά της φαινόταν οικείο· όχι επειδή το είχε πια συνηθίσει, αλλά διότι έμοιαζε εξαιρετικά με εκείνο το χαμόγελο που η ίδια αντίκριζε κάθε πρωί, από Δευτέρα έως και Σάββατο, στον καθρέφτη του μπάνιου, έτσι όπως στεκόταν μπροστά του μισο-νυσταγμένη ακόμη και έβαφε βιαστικά το πρόσωπό της για να πάει στη δουλειά, ισορροπώντας θαρρείς για λίγο στην κορυφή μιας αόρατης κυλιόμενης σκάλας, πριν πάρει μια βαθιά ανάσα και αφήσει αμέσως μετά το σώμα της να γλιστρήσει στη γνώριμη καθοδική διαδρομή άλλης μίας εργάσιμης ημέρας. Μιας ημέρας πανομοιότυπης με την προηγούμενη αλλά και με την επόμενη, με τη Μαίρη στον ρόλο του ανυπεράσπιστου πιγκουίνου να αναρωτιέται αν είχε νόημα το να συνεχίζει να ζει με αυτόν τον τρόπο ή αν εξακολουθούσε να υπάρχει μόνο και μόνο επειδή κάποιος –τον οποίο η ίδια δεν μπορούσε να δει– διασκέδαζε παρακολουθώντας τη να σκαρφαλώνει στις μηχανικές κλίμακες ξανά και ξανά, να τσουλά ξανά και ξανά, και μέρα με τη μέρα να φθίνει αθόρυβα αλλά σταθερά, χωρίς εκείνη να μπορεί να ελπίζει σε οτιδήποτε άλλο πέρα από το να εξαντληθούν κάποια στιγμή οι μπαταρίες στο παιχνίδι που την ανάγκαζε να κινείται και τη διατηρούσε ζωντανή. Ζωντανή, ναι. Τόσο ζωντανή όμως όσο εκείνοι οι αβοήθητοι μικροί πλαστικοί πιγκουίνοι που βασάνιζε όταν ήταν μικρή.

Διοίκηση προσωπικού, Μάθημα 1ο

Όταν ο κύριος Άντερσον –διευθύνων σύμβουλος και γενικός διευθυντής της Jobson & Blowson– ένωσε ότι είχε έρθει η ώρα, έκανε ένα διάλειμμα από τις υπογραφές και τον έλεγχο των πολυάριθμων φακέλων που πάντα είχε μπροστά του, έβγαλε το ακριβό του κουστούμι και φόρεσε τη στολή που είχε αγοράσει μισοτιμής την προηγούμενη μέρα από έναν συνταξιούχο κλόουν. Στη συνέχεια, με το μυτερό του καπέλο στο κεφάλι και μια ολοστρόγγυλη κόκκινη μύτη στο κέντρο του προσώπου του, έκανε μια βόλτα ανάμεσα στα γραφεία, πειράζοντας τους υπαλλήλους, που μέχρι εκείνη τη στιγμή εργαζόνταν, πιτσιλώντας τους με νερό από ένα ψεύτικο λουλούδι στο πέτο του, ανακατεύοντας τα χαρτιά τους και τελικά πετώντας τα στον αέρα, όσο εκείνοι τον κοιτούσαν έκπληκτοι. Έπειτα, άρπαξε το ποντίκι του υπολογιστή κάτω από το χέρι κάποιου και, πέφτοντας στο πάτωμα, μιμήθηκε μια τεράστια θυμωμένη γάτα που πάλευε με ένα τρωκτικό και κυλιόταν στην γκριζα μοκέτα των κεντρικών γραφείων της Jobson & Blowson. Λίγο αργότερα ο διευθύνων σύμβουλος και γενικός διευθυντής είχε κατατροπώσει το θήραμά του. Κουλουριασμένος σε μια γωνιά μασούλησε για μερικά λεπτά το καλώδιο του ταλαιπωρημένου πλαστικού χειριστηρίου και στη συνέχεια πήγε και το άφησε όλο περηφάνια πάνω στο γραφείο του υποδιευθυντή του, κοιτάζοντάς τον στα μάτια, λες και περίμενε από τον αμήχανο και σχεδόν τρομοκρατημένο άνδρα να εκτιμήσει το δώρο του.

Μόλις η μικρή του παράσταση ολοκληρώθηκε ο κύριος Άντερσον ξαναφόρεσε το γκρι κουστούμι του, σκούπισε με ένα μαντίλι τον ιδρώτα από το πρόσωπό του, κλείδωσε την κόκ-

κινη μύτη του σε ένα συρτάρι και κάλεσε στο γραφείο του εκείνους τους υφισταμένους του οι οποίοι, όση ώρα εκείνος έσπερνε το χάος γύρω τους, είχαν τολμήσει να χαμογελάσουν. Όταν συγκεντρώθηκαν, έκλεισε την πόρτα πίσω του και ξεκίνησε να τους επιπλήττει για τη συμπεριφορά τους, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά ότι ήταν εξαιρετικά δυσαρεστημένος μαζί τους και κατηγορώντας τους ότι δεν είχαν κανέναν σεβασμό για το πρόσωπό του. Τελικά, ύστερα από έναν μακρύ μονόλογο γεμάτο κατηγορίες, απειλές και νουθεσίες, πιο αυστηρός από ποτέ, τους έδωσε με φωνές που ακούστηκαν μέχρι δύο ορόφους πιο κάτω και έμεινε μόνος του στο γραφείο. Όταν εκείνοι επέστρεψαν στις θέσεις τους ταλαιπωρημένοι σαν θαλασσοδαρμένοι ναυαγοί, βρήκαν από μία κόκκινη μύτη κλόουν πάνω στα χαρτιά και στους φακέλους τους, η οποία συνοδευόταν από ένα ευγενικό ευχαριστήριο σημείωμα, υπογεγραμμένο από τον ίδιο τον κύριο Άντερσον και αφημένο εκεί από κάποιον συνεργό του. Σηκώνοντας τα βλέμματά τους προς το γραφείο του ισχυρού άνδρα της εταιρείας τον είδαν να στέκεται στην πόρτα κουμπωμένος μέσα στο ακριβό του κουστούμι, με τα δυο του χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη και με μία ολοστρόγγυλη κόκκινη μύτη στερεωμένη πάνω από το περιποιημένο του μoustάκι. Το βλοσυρό βλέμμα και η στάση του σώματός του δεν άφηναν περιθώρια για αμφιβολία σε κανέναν· ο κύριος Άντερσον γνώριζε καλά πως ένας σωστός προϊστάμενος οφείλει να διατηρεί στη σχέση με τους υφισταμένους του εκείνες τις αποστάσεις που θα του επιτρέπουν να τους διοικεί στο παρόν αλλά και στο μέλλον με τον αποτελεσματικότερο δυνατό τρόπο, καθώς ένας διευθυντής που του έχουν πάρει τον αέρα οι υφιστάμενοί του είναι άχρηστος, σαν ένα σκιάχτρο το οποίο νοικιάζει το κορμί του σε κοράκια μέσω κάποιας ιστοσελίδας καταχώρισης, εύρεσης και ενοικίασης καταλυμάτων.

Η μισή ιστορία ενός παρασημοφορεμένου ανδρός

Ο Αρχιφύλακας Ρούπερτ ήταν πολύ περήφανος για το παράσημο που του είχε απονεμηθεί από την υπηρεσία, παρά το γεγονός ότι δεν είχε μάθει ποτέ ποιο ακριβώς ανδραγάθημά του αφορούσε· και αυτό όχι επειδή το συγκεκριμένο όργανο της τάξης είχε πολλά ανδραγαθήματα στο ενεργητικό του, αλλά διότι ήταν τόσο μεγάλη η χαρά του όταν είχε μάθει ότι θα παρασημοφορηθεί, που φοβήθηκε να ρωτήσει τι είχε κάνει

για να αξίζει την τιμή, μην τυχόν και η απόφαση της διοίκησης οφειλόταν σε κάποιο γραφειοκρατικό λάθος, το οποίο οι υπεύθυνοι θα αντιλαμβάνονταν μόνο όταν εκείνος θα εξέφραζε την απορία του για αυτό. Μπροστά λοιπόν στον κίνδυνο να του πάρουν την ηθική αμοιβή πίσω, ο Ρούπερτ είχε αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν και βίωσε τη χαρά να του καρφισώσει το παράσημο στο στήθος ο ίδιος ο Αρχηγός του αστυνομικού σώματος, ο οποίος αμέσως μετά του έσφιξε το χέρι και μίλησε για εκείνον με τα καλύτερα λόγια – τα ίδια «καλύτερα» λόγια που συνηθίζονταν να χρησιμοποιούνται σε παρόμοιες περιπτώσεις και έμοιαζαν με καινούρια, αφού ύστερα από τη λήξη κάθε τελετής ο Αρχηγός τα επέστρεφε στη θήκη τους και τα κλείδωνε σε ένα ντουλάπι στο γραφείο του, μαζί με το χαρτί πάνω στο οποίο ήταν γραμμένα.

Διατηρώντας, λοιπόν, την εμπιστοσύνη του στην υπηρεσία, ο Ρούπερτ αποφάσισε να μην πολυσκαλίζει τις λεπτομέρειες και ξεκίνησε να κυκλοφορεί παντού με το παράσημό του, απολαμβάνοντας την εντύπωση της ανωτερότητας που ήταν σίγουρος ότι του προσέδιδε στα μάτια των συμπολιτών του εκείνο το μικρό κομμάτι μετάλλου. Από εκεί και έπειτα, μέρα με τη μέρα, το στήθος του άρχισε να φουσκώνει όλο και περισσότερο από έπαρση· όλο και περισσότερο, μέχρι που σύντομα ο παρασημοφορημένος άνδρας συνειδητοποίησε ότι, αν ήθελε να συνεχίσει να προκαλεί θετική εντύπωση στους γύρω του με την εμφάνισή του, έπρεπε να προμηθευτεί μεγαλύτερου μεγέθους σακάκι. Ένα απόγευμα, ύστερα από μια γρήγορη βόλτα στα μαγαζιά της πόλης που πουλούσαν ενδύματα και αξεσουάρ για όσους υπηρετούσαν στα Σώματα Ασφαλείας, ο Ρούπερτ επέστρεψε στο μικρό του διαμέρισμα και βάλθηκε να ετοιμάζει τη στολή του για το επόμενο πρωινό μεταφέροντας, από το παλιό σακάκι στο καινούριο που είχε λίγο νω-

ρίτερα αγοράσει, ένα ένα τα διάφορα μεταλλικά και υφασμάτινα διακριτικά που υποδήλωναν τον βαθμό που κατείχε και τον αριθμό του τμήματος στο οποίο υπηρετούσε τα τελευταία πέντε χρόνια. Έπειτα, όταν τελείωσε με αυτή τη δουλειά, φόρεσε τη στολή και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη ευχαριστημένος με το αποτέλεσμα, αφού το νέο του απόκτημα εφάρμοζε πάνω του άψογα, χωρίς να τεντώνει ή να σηκώνεται σε κάποιο σημείο, όπως το παλιό, και χωρίς να τον τραβάει ή να είναι έτοιμο να σκιστεί κάθε φορά που έσκυβε ή σήκωνε τα χέρια του πάνω από το ύψος του μονίμως φουσκωμένου από περηφάνια στήθους του. Όταν είχε πια ελέγξει την εικόνα του από κάθε πλευρά, έβγαλε από το παλιό σακάκι το παράσημο –εκείνο που ο ίδιος ο Αρχηγός του είχε απονεμίσει–, το πήρε στα χέρια του και, πλησιάζοντας στον καθρέφτη, προσπάθησε να βρει το κατάλληλο ύψος στο στήθος του για να το καρφίτσωσει. Με δάκτυλα που έτρεμαν από συγκίνηση και από τον φόβο μην κάνει λάθος, άνοιξε την καρφίτσα και τρύπησε με μεγάλη προσοχή το καινούριο ύφασμα, λες και φοβόταν μην το πονέσει. Τότε, ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να περάσει την αιχμηρή άκρη της καρφίτσας από τη μέσα μεριά ώστε να την ξαναβγάλει δύο εκατοστά πιο δεξιά και να την ασφαλίσει στη σωστή θέση, ο Ρούπερτ έκανε το μοιραίο λάθος να φτερνιστεί. Ως αποτέλεσμα, η ανοιχτή καρφίτσα τσίμπησε το στήθος του, το οποίο –παραφουσκωμένο καθώς ήταν με αέρα– εξεράγαη σπέρνοντας την καταστροφή.

Ο εκκωφαντικός θόρυβος που προκλήθηκε από την έκρηξη έγινε αντιληπτός μέχρι την άλλη άκρη της πόλης, ενώ το ωστικό κύμα έσπασε τα τζάμια τόσο του διαμερίσματος του άτυχου αστυνομικού όσο και ολόκληρης της απέναντι πολυκατοικίας. Οι πυροσβέστες που έσπευσαν στο σημείο και αναζήτησαν τον Ρούπερτ κατάφεραν να εντοπίσουν μόνο μερικά

σκόρπια κομμάτια από το διαμελισμένο σώμα του και, ανάμεσα σε ορισμένα από αυτά, το παράσημο με το οποίο τον είχε τιμήσει η υπηρεσία. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τι ακριβώς είχε συμβεί στ' αλήθεια, αφού το σύστημα φροντίζει να αξιολογεί προς όφελός του οποιοδήποτε τυχαίο γεγονός προσφέρεται προς ανάλογη εκμετάλλευση. Ο θάνατος του γενναίου ανδρός αποδόθηκε σε κάποια από τις πολυάριθμες νεοσύστατες τρομοκρατικές ομάδες εκείνης της περιόδου, η οποία – σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωση του αρχηγείου – είχε επιλέξει τον Ρούπερτ ως στόχο λόγω της διάκρισης που έφερε διαρκώς περήφανος πάνω του. Η εξήγηση αυτή καταγράφηκε και δεν άλλαξε, παρότι για την ανάληψη της ευθύνης του «τρομοκρατικού χτυπήματος» δεν εστάλη ποτέ καμία προκήρυξη, όπως συνηθιζόταν σε αυτές τις περιπτώσεις.

Η κηδεία του Ρούπερτ πραγματοποιήθηκε δημοσία δαπάνη δύο ημέρες αργότερα. Στην πομπή που σχηματίστηκε από την εκκλησία προς το νεκροταφείο συμμετείχαν συγκινημένοι πλήθος κόσμου και το σύνολο σχεδόν των αστυνομικών της πόλης, οι οποίοι συνόδεψαν τον συνάδελφό τους μέχρι την τελευταία του κατοικία με μεγάλη επισημότητα, ακολουθώντας το φέρετρό του πίσω ακριβώς από έναν ανώτερο αξιωματικό του Σώματος που (σύμφωνα με το πρωτόκολλο) βιάδιζε κρατώντας ένα κόκκινο μαξιλαράκι με βελούδινη επένδυση, πάνω στο οποίο ξεκουραζόταν καρφίτσωμένο το παράσημο του νεκρού – το ίδιο εκείνο που κανείς δεν γνώριζε για ποιον ακριβώς λόγο του είχε απονεμηθεί. Όλοι σχεδόν οι παρευρισκόμενοι παραδέχτηκαν ότι ήταν μια υπέροχη τελετή αποχαιρετισμού, στην οποία τηρήθηκαν οι τύποι μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια, από την αρχή έως τη λήξη της. Ωστόσο, κατά γενική ομολογία, η κορυφαία στιγμή της τελετής δεν ήταν άλλη από την εκφώνηση του επικήδειου από τον

ίδιο τον Αρχηγό του αστυνομικού σώματος, ο οποίος –καταβάλλοντας φανερά μεγάλη προσπάθεια να κρύψει τη συγκίνησή του για τον θάνατο του άτυχου συναδέλφου του– μίλησε για εκείνον με τα καλύτερα λόγια. Λόγια τα οποία ήταν τόσο καλά που, όπως παρατήρησαν κάποιοι χαμηλόφωνα, αν ο Ρούπερτ μπορούσε με κάποιον τρόπο να τα ακούσει, οπωσδήποτε θα φούσκωνε από περηφάνια, όπως ακριβώς συνήθιζε να κάνει και όσο ζούσε, και τότε θα χρειαζόταν μεγαλύτερου μεγέθους φέρετρο.

Μισορροπία

Η Ελισάβετ (μισό κορίτσι και μισή καρέκλα) και τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια της, ο Τομ (μισό αγόρι και μισό λεπτό) και ο Έρνι (μισό αγόρι και μισώ την κοινωνία), έπρεπε μεγαλώνοντας –εκτός από όλα τα υπόλοιπα– να επιλέξουν με ταξύ αφενός μιας καριέρας στον χώρο του θεάματος και αφετέρου της ασφάλειας που θα τους προσέφερε κάποιο άλλο επάγγελμα. Τελικά ανακάλυψαν ότι οι δύο κόσμοι στους οποίους ανήκε ο καθένας τους μπορούσαν να γεφυρωθούν περισσότερο εύκολα πίσω από ένα φθαρμένο γραφείο δημόσιας υπηρεσίας παρά κάτω από το φως των προβολέων, και υπέβαλαν τις σχετικές αιτήσεις, προκειμένου να προσληφθούν για την κάλυψη μιας μοναδικής οργανικής θέσης, με την ελπίδα ότι θα κατάφερναν να πείσουν εκείνους που λάμβαναν τις αποφάσεις ότι, σε σχέση με τα απολύτως απαραίτητα για την άσκηση των συγκεκριμένων καθηκόντων, οι τρεις τους μαζί διέθεταν κατά 50% περισσότερα προσόντα.

Σκυλί που κερδίζει δεν δαγκώνει

Ο Καραβάγγος, πρώην τσομπανόσκυλο σε στάνη των Γρεβενών, δεν κατάλαβε ποτέ πώς είχε καταφέρει να μπλέξει τόσο άσχημα... Η μία μικρή υποχώρηση είχε φέρει την άλλη, και εντελώς ξαφνικά βρέθηκε να συμμετέχει σε διαγωνισμούς ομορφιάς και να φωτογραφίζεται σε γελοίες πόζες, που καθόλου δεν ταίριαζαν με την ιδιοσυγκρασία του. Ωστόσο, αρκετό καιρό μετά, κατά τη διάρκεια μιας εξαιρετικά σπάνιας για εκείνον διαδικασίας αυτοκριτικής, συνειδητοποίησε τη ματαιότητα όλων αυτών που τον απασχολούσαν έως τότε και αισθάνθηκε εξαπατημένος. Το αφεντικό του μπορούσε να καμαρώνει για τα βραβεία και τους επαίνους που είχε κερδίσει όλα αυτά τα χρόνια τραβώντας τον από διοργάνωση σε διοργάνωση, όμως, αλήθεια, τι δουλειά είχε ο ίδιος με όλες αυτές τις ανθρώπινες ανοησίες;

Λίγο πριν τη λήψη της αναμνηστικής φωτογραφίας των 36ων Σκυλοκαλλιστείων Μυκόνου, ο Καραβάγγος έσφιξε τα δόντια του και υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι αυτή θα ήταν οπωσδήποτε η τελευταία φορά που θα ρεζιλευόταν με αυτόν τον τρόπο και ότι τα ψέματά είχαν τελειώσει. Παρ' όλα αυτά, για κάποιον παράξενο λόγο, όταν αμέσως μετά το «κλικ» της μηχανής ο φωτογράφος μάζεψε το τρίποδο και του γύρισε την πλάτη χωρίς να του τραβήξει ούτε καν μια δεύτερη φωτογραφία, εκείνος –ο σκληροτράχηλος μετανοημένος βετεράνος των διαγωνισμών ομορφιάς– ένωσε την καρδιά του να γεμίζει με απέραντη θλίψη, η οποία μάλιστα υπερχείλισε και εκτονώθηκε σε δυο δάκρυα που κύλησαν κατά μήκος της περήφανης μουσούδας του. Βαθιά μέσα του ήξερε ότι εξακολούθουσε να είναι ο καλύτερος...

Περί φλοραλωπεκίας

Ο κύριος γενικός διευθυντής –κατά τ' άλλα στεγνός σαν κουκούτσι από ροδάκινο που ξεχάστηκε στην παραλία– ένωθε εξαιρετικά άβολα με το γεγονός ότι είχε χάσει τα μαλλιά του σε σχετικά νεαρή ηλικία. Επειδή είχε συχνά τη δυσάρεστη αίσθηση ότι ενώ μιλούσε με τους ανθρώπους εκείνοι έριχναν κλεφτές ματιές στο άτριχο κεφάλι του, αποφάσισε να κυκλοφορεί φορώντας μονίμως ένα καπέλο, επί του οποίου θα προσάρμοζε περίτεχνες ανθοκομικές συνθέσεις, προσφέροντας στους άλλους έναν διαφορετικό λόγο για να εστιάσουν στην κορυφή του κρανίου του· έναν λόγο που θα έδινε στον ίδιο το πάνω χέρι, καθώς ήταν σίγουρος ότι με τη συγκεκριμένη εμφάνιση θα προκαλούσε στους γύρω του αμηχανία και θα τους καθιστούσε περισσότερο ευάλωτους απέναντί του. Και είχε δίκιο.

Από την εφαρμογή αυτής της πρωτότυπης τακτικής αντιπερισπασμού και έπειτα, ο κύριος γενικός διευθυντής μπορούσε να ισχυριστεί ότι τίποτα πια δεν ήταν όπως πριν, καθώς η αυτοπεποίθησή του αυξήθηκε, οι άνθρωποι που συναντούσε του χαμογελούσαν συχνότερα, και οι μέλισσες της περιοχής τον λάτρευαν και τον ακολουθούσαν όπου και αν πήγαινε, παρέχοντας με το βουητό τους ένα υπόστρωμα λευκού ήχου που συνόδευε την κάθε του στιγμή και ηρεμούσε τόσο τον ίδιο όσο και τους γύρω του. Περιστασιακά, βέβαια, αναρωτιόταν μήπως όλα αυτά ήταν ένα μεγάλο ανθηρό λάθος, μια ευωδιαστή κακή ιδέα ή απλώς ο δικός του τρόπος να αποφεύγει να κοιτάξει την αλήθεια κατά πρόσωπο. Οι αμφιβολίες του ωστόσο διαλύονταν γρήγορα, αφού –όπως ο καθένας από όσους τον γνώριζαν προσωπικά ή συνεργάζονταν μαζί του